

Проект
вноситься
народними депутатами України
М.А. Поляков
Д.В. Лубінець

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо питань банківської таємниці

Верховна Рада України **п о с т а н о в л я є :**

I. Внести до Цивільного кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., № 40—44, ст. 356), такі зміни:

1. Статтю 1076 викласти у наступній редакції:

“Стаття 1076. Банківська таємниця

1. Банківською таємницею є інформація (відомості) про банківський рахунок, банківський вклад (депозит) фізичної особи, а також інформація (відомості) про операції, які були проведені на користь чи за дорученням фізичної особи, його представника, здійснені ним угоди, у тому числі договори банківського рахунку, банківського вкладу (депозиту) та їх умови, що стали відомі банку у процесі обслуговування фізичної особи та взаємовідносин з ним.

До банківської таємниці Законом України “Про банки і банківську діяльність” може бути віднесена інша інформація, яка прямо чи опосередковано пов’язана з інформацією, зазначеною у частині першій цієї статті.

2. Банк гарантує збереження банківської таємниці.

Інформація (відомості), що є банківською таємницею, може бути надана тільки самим клієнтам банків або їхнім представникам. Іншим особам, у тому числі органам державної влади, їхнім посадовим і службовим особам, такі відомості можуть бути надані виключно у випадках та в порядку, встановлених законом про банки і банківську діяльність.

3. У разі неправомірного розголошення банком та/або третіми особами, у тому числі органами державної влади, їхніми посадовими та службовими особами, відомостей, що становлять банківську таємницю, що завдало матеріальної чи моральної шкоди клієнту, клієнт має право вимагати від банку та/або третіх осіб, у тому числі їх посадових та службових осіб, відшкодування завданих збитків та моральної шкоди.”

II. Внести до Закону України “Про банки і банківську діяльність” (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 5—6, ст. 30), наступні зміни:

1. Назву глави 10 викласти у наступній редакції:

“Глава 10. БАНКІВСЬКА ТАЄМНИЦЯ ТА ІНФОРМАЦІЯ З ОБМЕЖЕНИМ ДОСТУПОМ”;

2. Статтю 60 викласти у наступній редакції:

“Банківською таємницею, зокрема, є:

1) інформація (відомості) про банківський рахунок, вклад (депозит) фізичної особи (крім фізичної особи – суб’єкта підприємницької діяльності в частині здійснення такої діяльності);

2) інформація (відомості) про операції, які були проведені на користь чи за дорученням фізичної особи (крім фізичної особи – суб’єкта підприємницької діяльності в частині здійснення такої діяльності), його представника, здійснені ним угоди, у тому числі договори банківського рахунку, вкладу (депозиту) та їх умови, що стали відомі банку у процесі обслуговування фізичної особи та взаємовідносин з ним;

3) інформація (відомості) щодо звітності по окремому банку, що містить інформацію, зазначену у пунктах 1, 2 частини першої цієї статті;

4) інформація (відомості) про банки чи клієнтів, що збирається Національним банком України під час проведення банківського нагляду та/або валютного контролю, матеріали проведених перевірок Національного банку України, документи про результати проведених перевірок у частині інформації, зазначеної у пунктах 1, 2 частини першої цієї статті;

5) інформація (відомості) про банки чи клієнтів, отримана Національним банком України відповідно до міжнародного договору або за принципом взаємності від органу банківського нагляду іншої держави для використання з метою банківського нагляду або запобігання легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, чи фінансуванню тероризму;

6) інформація (відомості), що містяться у проектах рішень про застосування заходів впливу до банків або осіб, що є об’єктом перевірки Національного банку України, до моменту прийняття рішення та його опублікування на офіційному сайті Національного банку України.

Національний банк України видає нормативно-правові акти з питань зберігання, захисту, використання та розкриття інформації, що становить банківську таємницю, та надає роз’яснення щодо застосування таких актів.

Рішення щодо віднесення інформації (крім інформації, що містить банківську таємницю) до інформації з обмеженим доступом, а також порядок зберігання, захисту, використання та розкриття такої інформації, приймається банками у відповідності до закону.”

3. Статтю 61 викласти у наступній редакції:

“Банки зобов’язані забезпечити збереження інформації з обмеженим доступом, у тому числі банківської таємниці шляхом:

1) обмеження кола осіб, що мають доступ до такої інформації;

2) організації спеціального діловодства з документами, що містять таку інформацію;

3) застосування технічних засобів для запобігання несанкціонованому доступу до електронних та інших носіїв інформації;

4) застосування застережень щодо збереження такої інформації та відповідальності за її розголошення у договорах і угодах між банком і клієнтом.

Працівники банку при вступі на посаду підписують зобов'язання щодо збереження інформації з обмеженим доступом, у тому числі банківської таємниці. Керівники та працівники банків зобов'язані не розголошувати та не використовувати з вигодою для себе чи для третіх осіб інформацію з обмеженим доступом, яка стала відома їм при виконанні своїх службових обов'язків.

Банк має право надавати інформацію, яка містить інформацію з обмеженим доступом, у тому числі банківську таємницю, приватним особам та організаціям для забезпечення виконання ними своїх функцій або надання послуг банку відповідно до укладених між такими особами (організаціями) та банком договорів, у тому числі про відступлення права вимоги до клієнта, за умови, що передбачені договорами функції та/або послуги стосуються діяльності банку, яку він здійснює відповідно до статті 47 цього Закону.

Органи державної влади, юридичні та фізичні особи, які при виконанні своїх функцій, визначених законом, або наданні послуг банку безпосередньо чи опосередковано отримали в установленому законом порядку інформацію з обмеженим доступом, зобов'язані забезпечити збереження такої інформації, не розголошувати цю інформацію і не використовувати її на свою користь чи на користь третіх осіб.

У разі заподіяння банку чи його клієнту збитків шляхом витоку інформації про банки та їх клієнтів з органів, які, у тому числі, уповноважені здійснювати банківський нагляд, збитки відшкодовуються винними органами.”

4. Статтю 62 викласти у наступній редакції:

“Інформація, яка містить банківську таємницю, розкривається банками:

1) на письмовий запит або з письмового дозволу відповідної фізичної особи;

2) за рішенням суду;

3) органам державної влади та правоохоронним органам на їх письмову вимогу у разі, якщо право на отримання інформації, що містить банківську таємницю, передбачено відповідними законами України у порядку встановленому цим та іншими законами України.

4) іншим банкам у випадках, передбачених цим Законом та Законом України “Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення”.

Вимога відповідного державного органу на отримання інформації повинна:

- 1) бути викладена на бланку державного органу встановленої форми;
- 2) бути надана за підписом керівника державного органу (чи його заступника), скріпленого гербовою печаткою;
- 3) містити посилання на норми законів України, відповідно до яких державний орган має право на отримання такої інформації.

Довідки по банківських рахунках, вкладах (депозитах) у разі смерті їх власників надаються банком особам, зазначеним власником банківського рахунку, вкладу (депозиту) в заповідальному розпорядженні банку, державним нотаріальним конторам або приватним нотаріусам, іноземним консульським установам по справах спадщини за банківськими рахунками, вкладами (депозитами) їх померлих власників рахунків.

Банку забороняється надавати інформацію про клієнтів іншого банку, навіть якщо їх імена зазначені у документах, угодах та операціях клієнта.

Банк має право надавати інформацію, що становить банківську таємницю, іншим банкам, фінансовим установам та Національному банку України в обсягах, необхідних при наданні кредитів, банківських гарантій.

Банк має право розкривати інформацію, що містить банківську таємницю, особі (в тому числі яка уповноважена діяти від імені держави), на користь якої відчужуються активи та зобов'язання банку при виконанні заходів, передбачених програмою фінансового оздоровлення банку, або під час здійснення процедури ліквідації. Національний банк України має право надавати центральному органу виконавчої влади, який забезпечує формування державної фінансової політики, інформацію, яка містить банківську таємницю щодо банків, участь у капіталізації яких бере держава.

Обмеження стосовно отримання інформації, що містить банківську таємницю, передбачені цією статтею, не поширюються на службовців Національного банку України або уповноважених ними осіб, які в межах повноважень, наданих Законом України “Про Національний банк України”, здійснюють функції банківського нагляду або валютного контролю.

Обмеження стосовно отримання інформації, що містить банківську таємницю, передбачені цією статтею, не поширюються на працівників Фонду гарантування вкладів фізичних осіб при здійсненні ними функцій і повноважень, передбачених Законом України “Про систему гарантування вкладів фізичних осіб”.

Національний банк України має право надавати Фонду гарантування вкладів фізичних осіб інформацію про банки чи клієнтів банків, що збирається під час проведення банківського нагляду і становить банківську таємницю, у випадках, передбачених Законом України “Про систему гарантування вкладів фізичних осіб”.

Національний банк України має право розкривати інформацію про банк чи пов'язаних із банком осіб, що збирається під час проведення банківського нагляду і становить банківську таємницю, органам державної влади,

уповноваженим здійснювати досудове розслідування, в разі виявлення порушення законодавства, що містить ознаки кримінального правопорушення.

Національний банк України має право надавати органам державної виконавчої служби для примусового виконання свої рішення про застосування до банку, філії іноземного банку заходу впливу у вигляді накладення штрафу, які відповідно до цього Закону є виконавчими документами та містять інформацію що становить банківську таємницю. У такому разі органи державної виконавчої служби мають право розкривати одержану від Національного банку України інформацію, що містить банківську таємницю, учасникам виконавчого провадження та особам, які залучаються до проведення виконавчих дій.

При здійсненні тимчасової адміністрації або ліквідації неплатоспроможного банку Фонд гарантування вкладів фізичних осіб має право розкривати інформацію, що містить банківську таємницю, приймаючому банку, перехідному банку, інвестору, що придбаває неплатоспроможний або перехідний банк, іншим особам, які задіяні у процесі здійснення тимчасової адміністрації і ліквідації банку. Зазначені особи зобов'язані забезпечити збереження отриманої інформації, що містить банківську таємницю.

Національний банк України відповідно до міжнародного договору України або за принципом взаємності має право надавати інформацію, отриману при здійсненні нагляду за діяльністю банків, органу банківського нагляду іншої держави, а також отримувати від органу банківського нагляду іншої держави таку інформацію. Надана (отримана) інформація може бути використана виключно з метою банківського нагляду або запобігання легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, чи фінансуванню тероризму.

Особи, винні в порушенні порядку розкриття та використання банківської таємниці, несуть відповідальність згідно із законами України.”

III. Внести до Закону України “Про систему валютного регулювання і валютного контролю” (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 17, ст. 184; 1995 р., № 16), такі зміни:

1. У статті 113 пункт 2 виключити.

IV. Прикінцеві положення:

1. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування;

2. Національному банку протягом трьох місяців з дня набрання чинності цим Законом привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом.

**Голова Верховної Ради
України**

В.Б. ГРОЙСМАН